

Иван Вазов

В бури...

Ред трусове, бури, преврати,
разгроми, триумфи крилати,
добри и ужасни съдбини,
от трийсет и девет години,
народе, видя, преживя ти
и твърд ги посрещна, изпрати.
Дял странен съдбата ти дала,
за напън те вечен създада,
и в подвизи трудни унесен,
улисан в неспирната битва,
ти нямаш дор час за молитва,
ти нямаш дор време за песен.
Борби и тревоги безбройни
и малко минути спокойни
небето обрекло ти там...
Ти в бури от люлка заскита,
едно поколение само
на десет животът изпита!
Какво си? Желязо ил камен?
Ил дух, ил стихия, ил пламен?
Не чух те в таз дълга верига
от подвизи, мъки, умори
по всички балкански простори
да викнеш: о, господи, стига!

Ноември 1915

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4899>]